

**CESC
CORNET**

ON ÉS LA JÚLIA?

**HI HA SECRETS
QUE NO PERDONEN**

fanbooks

CESC CORNET

ON ÉS LA JÚLIA?

Fanbooks

© del text, Francesc Cornet, 2025
© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2025
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.fanbooks.cat
fanbooks@grup62.com

Primera edició: març del 2025
ISBN: 978-84-10028-41-8
Dipòsit legal: B. 3.546-2025
Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre procedeix de boscos gestionats de forma sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queda expressament prohibida la utilització o reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb la finalitat d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

1

Estirada al sofà de casa, comptant els minuts que falten perquè se n'hagi d'anar a l'institut, la Marta fa estona que mira les fotos que resumeixen les vacances dels seus amics, que, evidentment, no han estat iguals per a tots ells. La Laura, més morena que mai, s'ha passat l'estiu esprement fins a l'extenuació els banys a les aigües turqueses de les illes Maldives. Els seus pares han pensat que aquesta seria la millor manera de reprovar-li el comportament desafortunat que va tenir fa uns mesos quan va perdre més de vint mil euros amb les aplicacions d'apostes online, creient que tenint-la a prop li seria més complicat recaure en la temptació. Aquesta vegada no han deixat que l'acompanyi cap amiga. A l'última foto que ha penjat se la veu asseguda en una cadira de fusta, mirant a càmera amb una cara de felicitat que travessa la pantalla, mentre unes mans de pell fosca li omplen el cap de trenes de colors. La va penjar abans d'ahir; per tant, és probable que quan es trobin encara tingui jet-lag, perquè ja ha dit pel grup de WhatsApp que perdre's el primer dia de classe no era cap opció.

El Raül, com l'estiu passat, se l'ha passat tot sencer a Mallorca a casa dels seus avis. A jutjar per les últimes *stories*, on apareix prenent un gelat acompanyat de la seva àvia, l'estiu també li ha provat molt. El color de pell i la decisió de deixar enrere les ulleres per passar a les lenti-

lles han ajudat a potenciar el gris blavós dels seus ulls. A més a més s'ha deixat una barba de tres dies que li masculinitza el rostre atorgant-li un posat més atractiu. El serrell rinxolat segueix al seu lloc.

La Nazia i l'Àurea no han anat gaire lluny. L'Àurea ha deixat de banda uns quants dies l'ordinador per dedicar-los a descobrir nous racons de Barcelona acompanyada d'una noia de cabells negres i mirada intensa a qui la Marta no coneix, però que pels comentaris d'algunes fotos intueix que és algú de la seva família. Ha tornat a canviar de *look*. Ho fa cada estiu per no avorrir-se d'ella mateixa, diu. Aquesta vegada ha optat per deixar-se créixer una mica el cabell i tenyir-se'l d'un rosa pàl·lid que li queda increïble. El blau de les ulleres ha donat pas a un groc fluorescent que tampoc no passa desapercebut. Per la seva banda, la Nazia ha preferit no penjar fotos dels llocs on ha estat, les seves xarxes socials sembla que s'hagin quedat aturades en el temps; algunes fotos a principis de juliol i poca cosa més.

La Marta sap, perquè ahir va estar parlant una estona amb el Raül per telèfon, que tot i estar a quilòmetres de distància i malgrat les situacions extremes a les quals es van veure sotmesos, la colla ha seguit en contacte. El Raül li va explicar que la figura de l'Àxel ha estat molt present en les seves converses. Sentir a parlar de l'Àxel en passat se li va fer estrany i dur a parts iguals. Una sensació incòmoda, a la qual, per força, s'hauran d'anar acostumant tots plegats. El problema és que, a ella, la culpa la perseguirà per sempre.

A aquestes altures queda poca gent a la ciutat de Barcelona que no hagi sentit a parlar de la història del seu segrest i de les conseqüències nefastes que va provocar.

La notícia de la mort de l'Àxel a mans del seu oncle Pol i la detenció d'aquest després del tiroteig al carrer Mas Riera va arribar als mitjans de comunicació de la mà de la periodista Elisenda Camino. Com era d'esperar, no va trigar a escampar-se per les xarxes socials a través dels mòbils dels alumnes de l'institut Carme Ametller com un virus letal impossible d'aturar.

L'estiu de la Marta no ha tingut res a veure amb el dels seus amics. Tot i que va començar de manera nefasta, amb l'ajuda de la Irina, la seva psicòloga, i el noi que va conèixer per Tinder a principis d'estiu, la cosa va acabar millorant inesperadament.

Malgrat tot, aquesta setmana sembla que han tornat les nits de donar voltes i més voltes al llit. Les dues darres nits ha aconseguit dormir més de sis hores seguides, però arribar fins aquí no ha sigut un camí fàcil. Al principi els malsons van ser recurrents, convertint els minuts d'insomni en hores interminables. Es llevava amarada de suor i amb les pulsacions disparades. Eren imatges tan nítides que sovint se li feia impossible discernir si el que acabava de viure era un somni o la realitat barrejada amb l'angoixa que li oprimia el pit des de la visita inesperada de la seva cosina.

Al principi somiava que estava estirada a la platja, sola, tranquil·la, deixant-se banyar pels rajos de sol, fins que una mà emergia entremig de la sorra per subjectar-li els turmells. La força amb què l'agafava era tal que se li feia impossible desfer-se'n, i mentre ho intentava, una segona mà apareixia del no-res per agafar-la pel canell. La sensació d'ofec augmentava en sentir com la sorra se l'empassava davant la indiferència dels altres banyistes, que, en comptes de socórrer-la, la fitaven amb cara d'odi,

somrient maquiavèl·licament per sota el nas. La sensació més bèstia, que provocava que acabés despertant-se, arribava quan la sorra li cobria boca i nas. Algunes nits es despertava amb una sensació d'ofec tan real que havia d'aixecar-se per anar al lavabo i glopejar aigua per treure's la sorra imaginària que li cobria la llengua.

En algunes ocasions passava de la sorra a l'aigua. Les imatges eren bastant paregudes. Les mans que l'estiraven cap al fons seguien sense tenir propietari. En el malson no aconseguia veure qui l'empenyia a morir, tot i que era evident de qui es tractava.

La psicòloga porta dos mesos intentant convèncer-la que la visita de la Júlia va ser fruit de la seva imaginació. La Irina li ha explicat —encara que ella no s'ho acabi de creure— que l'episodi va ser el resultat d'un estat de vigilància extrema provocat per un fet posttraumàtic que va fer que fos capaç de veure algú imaginari. «Al cap i a la fi», li ha anat repetint al llarg de les sessions, «no podem oblidar que la situació que vas viure va ser de tot menys normal. Vas presenciar la mort de la teva cosina sense poder-hi fer res, i al cap d'un any el teu oncle et segresta i et reté en contra de la teva voluntat per amenaçar els teus amics i aconseguir que revelin un delictes que cap d'ells no ha comès. Has de pensar que el sentiment de culpabilitat que sents envers el que li va passar a l'Àxel és molt lícit, tot i que ja saps que no va ser culpa teva».

La Marta sap el que va veure, ningú la podrà convèncer del contrari, però el fet que la seva cosina no hagi tornat a aparèixer en tot l'estiu li fa pensar que potser la Irina no va tan errada; o això és el que li agradaria creure.

Ahir a la tarda, després de tenyir-se els cabells amb el taronja característic per anar estupenda el primer dia de

classe, li va demanar al Raül que la tornés a posar al grup de WhatsApp de La Tribu. N'havia sortit abans de l'estiu per aconseguir una desconnexió real. Volia explicar-los que, aprofitant que el primer dia de classe era un divendres i que la seva mare seria fora tot el cap de setmana amb unes amigues, havia decidit muntar una petita festa a casa seva per acomiadar l'estiu i crear noves dinàmiques amb els companys de l'institut.

Hola a tots! 😊

Espero que estigueu bé i que l'estiu hagi anat genial! He pensat que seria bona idea muntar una festa a casa meva aquest divendres a la nit per dir adeu a l'estiu i començar segon de batxillerat amb energia. 🥳 Què us sembla? Us animeu? M'encantaria comptar amb vosaltres! 🤝 Només cal que porteu alguna cosa per menjar i el beure que us agradi (jo poso la casa, ha ha). Ah! I si algú pot portar gel, genial. Ja em direu! Una abraçada!

Encara que hagin passat uns quants mesos des que es va produir tot el rebombori, la fama momentània que va aconseguir abans de l'estiu amb l'aparició de la seva cara en alguns mitjans de comunicació ha fet que el grup creat per organitzar la *Closing Party*, com l'ha anomenat ella, hagi entrat en ebullició en poca estona. El grup també ha donat lloc a unes quantes converses paral·leles bastant interessants.

Estiu

Palplantada davant la porta d'un dels nombrosos edificis modernistes de l'Eixample dret de Barcelona, la Marta observa la façana amb admiració. El gust per l'estètica i l'arquitectura dels edificis ha anat augmentant amb els anys i cada vegada té més clar que quan acabi el batxillerat tirarà per aquí. Només li queda un any i sembla —espera no estar equivocada— que acabarà els anys d'institut amb una certa tranquil·litat. Té tot l'estiu per endavant abans no comenci segon de batxillerat.

S'ha parlat molt del seu segrest i tothom sap què passa quan una cara apareix a la tele durant uns quants dies seguits. A conseqüència d'això, els seguidors a les xarxes socials han crescut de manera desmesurada i, per sort, els insults pel seu cos no normatiu han desaparegut de la seva vida. Tot i això, encara que la seva autoestima continuï ferma, hi ha dies que no sabria dir si les mirades reprovatòries que la persegueixen són per la seva peculiar manera de vestir o perquè la reconeixen. Només espera que aquesta fama momentània passi i que la gent ocupi la ment en altres tasques més productives.

Ara fa dies que no parla amb ningú de la colla; des del dia que van acompanyar la mare de l'Àxel a escampar les cendres del seu fill. Els va dir que necessitava temps per pair-ho tot i, entenent la situació, li han donat l'espai que demanava. Però no els va dir tota la veritat. Els va amagar una de les raons més importants per la qual necessitava estar lluny: no mi-

rar-los als ulls durant un temps, perquè, si ho fes, segurament, descobririen que amaga alguna cosa.

L'aparició sobtada de la Júlia la turmenta d'una manera difícil de descriure amb paraules. Ha deixat passar uns quants dies per esbrinar si seria capaç de gestionar-ho, però, impotent en veure que no pot, ha optat per compartir-ho amb algú. Bàsicament per no sentir-se sola en el seu deliri. El problema és que els seus amics no són una opció vàlida. Correria el risc que descobrissin el seu secret.

Porta una setmana escodrinyant tots els racons de la ciutat amb ulls àvids, esperant veure-la de nou en alguna cantonada, amagada com un animal ferit, però des de la visita a casa seva que no ha tornat a donar senyals de vida. Està jugant amb ella. Però si el que vol és fer-la parar boja no ho aconseguirà.

Ha sortit de casa una altra vegada amb la sensació nefasta de tenir una presència clavada a l'esquena com un ganivet de cuina ben afilat. Abans de prémer el timbre del tercer primera mira a banda i banda per comprovar que només és una sensació. Fa calor. Molta calor. Tot i vestir amb una faldilla curta i un top que ho deixa tot a l'aire, nota com les gotes de suor li llisquen per l'esquena fins a perdre's en un abisme similar al que fa dies en què està instal·lada. S'enretira els cabells cap a una banda, agafa aire i, amb convicció, enfonsa el dit a l'interfon.

Era qüestió de temps que requerís de l'ajuda d'un professional per suportar la pressió del que li ha tocat viure l'últim any. Pel que fa a l'aparició de la Júlia encara no s'ha atrevit a compartir el fet amb ningú. Ni tan sols amb la seva mare, amb qui sempre s'ho han explicat tot. Si ho fa, la prendran per boja, però el que va veure era real i contra això no hi ha res a fer. Des d'aquell maleït dia que la sensació de perill és constant. Com si hagués de sortir de qualsevol portal mirant-la fixament abans de cridar als quatre vents que és una assassina. Però la coneix

molt bé i sap que, si ha decidit tornar, precisament ara, quan les aigües estan calmades, és per gaudir de cada instant de la venjança. Va trigar uns quants anys a adonar-se'n, però al final va descobrir la vertadera personalitat de la Júlia: astuta, envejosa i maquiavèlica.

—Bon dia. Ets la Marta? —li pregunta la psicòloga quan li obre la porta.

La Marta contesta amb un moviment de cap.

—Irina. Encantada. —Li allarga la mà per saludar-la.

Al voltant dels cinquanta i amb els cabells cendrosos tallats a l'estil pixie, la Irina és una dona amb un estil innegable. Al posat sofisticat l'acompanya un somriure que enlluerna i que li atorga a la Marta la serenitat que necessita per a aquest moment.

—És la meva filla —adverteix quan veu que la Marta percep el soroll de plats que arriba des de la cuina—. Tinc la consulta a casa. A Barcelona és impossible pagar dos lloguers —diu somrient mentre l'acompanya cap a l'habitació que fa les funcions de consulta.

L'estructura del típic pis de l'Eixample de sostres alts és ben curiosa. Les dimensions no corresponen amb les que un s'imagina des de fora. En creuar la porta, per on l'acompanya la Irina, topa amb una sala d'espera de pocs metres quadrats. Dues cadires de cuir negre, una kèntia que arriba gairebé al sostre i un marc brillant, que resguarda una imatge pintada a mà d'una bombeta a gran escala, són tots els elements que la conformen. A una banda hi ha dues portes obertes: en una de les sales la Marta veu una taula de vidre amb un ordinador portàtil al damunt i uns quants papers escampats a banda i banda, i a l'habitació del costat, més lluminosa, hi ha dues butaques situades l'una al davant de l'altra. Entre elles una taula petita d'Ikea amb un capsa de mocadors de paper enmig de dos gots de vidre plens d'aigua.

—Pots passar —li proposa la Irina, fent un moviment airós amb el braç—. Posa't còmoda. Vinc d'aquí a dos minuts.

La Marta entra gairebé a càmera lenta, observant alguns detalls de l'habitació: el mosaic hidràulic del terra de rombes entrelaçats de mides i colors diferents, les dues imatges de la paret seguint el mateix estil que la de fora —en aquest cas una poma i una fulla de roure—, i el llum de disseny que descansa en un racó com un sentinella silenciós.

En seure, els ulls fan un viatge fugaç fins a la caixa de mocadors mig buida que té just al davant, imaginant les històries revelades per les persones que han ocupat el seient abans que ella. Prova d'esborrar aquesta idea del cap mentre mira a través de la vidriera que té a mà dreta, per on entra la llum del sol, esmorteïda per unes cortines de color marfil que donen a l'ambient una privacitat estudiada. La temperatura dins la sala és molt agradable, i la música, gairebé imperceptible, que arriba pel fil musical, també.

—Ja soc aquí —anuncia la Irina. S'ha posat unes ulleres de muntura fina i du una carpeta negra i un bolígraf platejat a la mà.

—Perfecte —contesta la Marta, col·locant-se bé a la butaca.

—Tu diràs, Marta—. Encreua les cames i reposa la carpeta al damunt. La mirada clara és reconfortant.

—És que no sé per on començar —s'excusa, amb la vista clavada a la carpeta.

—Molt fàcil —respon la Irina, alçant la comissura dels llavis—. Pel principi.

Per la Marta tot va començar amb l'arribada a l'institut. Poc després de l'inici de les classes van aparèixer els primers graciosos que no van trobar res més interessant a fer que criticar tot el que feia, com es vestia i fins i tot el que deia. A cada centre hi ha d'haver un ase del cops i el de l'institut Carme Ametller va ser ella.

Mentre la Irina l'escolta amb atenció, la Marta fa un recorregut pels primers anys de secundària, posant especial èmfasi en el gran esforç que va haver de fer perquè la seva mare no s'adonés de res del que estava passant. Les crítiques van aconseguir que la seva autoestima anés minvant, però no va permetre mai que aquells mals comentaris l'acabessin d'enfonsar.

—De fet, vaig acabar sortint amb l'Oriol, que era un dels nois que es ficava amb mi al principi —puntualitza per remarcar la ironia de tot plegat.

La història de l'Oriol transporta el discurs directament al dia que va aparèixer a les xarxes la persona que, amagada darrere d'una identitat falsa usant el nom de Moby Dick, es va encarregar de destrossar-li la vida.

—I vas arribar a saber de qui es tractava? —La Irina només escolta i intervé en moments puntuals. És una primera sessió i el que li interessa és que la jove que té al davant vessi tot el que té enquistat a dins per decidir com començar a treballar.

—Sí.

La Irina no li pregunta el nom. Tampoc no el necessita. Només se centra en els fets i els pensaments, no en les persones.

Quan la psicòloga li fa saber que han passat seixanta minuts, la Marta ha de mirar el rellotge per assegurar-se'n. Té la sensació d'haver-se buidat per dins, però la visita no ha anat del tot com ella esperava. En el seu imaginari la trobada era una conversa més fluïda i no un monòleg.

—Ja sé que tens la sensació que només has parlat tu —li diu la psicòloga com si li hagués llegit el pensament—, però les primeres trobades solen ser així. No et volia tallar. Necessitava que brollés tot de dins cap a fora.

La Marta surt de la consulta reconfortada i, encara que només sigui una sensació il·lusòria, sent que ja es troba una mica millor. Com si l'ansietat que s'ha apoderat d'ella darrerament

hagués trobat una escletxa per on començar a fugir. Ara toca aconseguir que aquesta escletxa es faci cada vegada més gran fins que no hi quedi res a dins.

Es posa les ulleres de sol i mira el rellotge. És l'estiu i no té res a fer. Per un moment es veu temptada d'enviar un missatge a l'Àurea o la Nazia, que encara són a Barcelona, però ràpidament ho desestima. Agafarà el metro i anirà a fer un tomb pel parc de la Ciutadella. Seure en un dels bancs de fusta que voregen el llac i observar la gent mentre passeja sempre l'ha relaxat.

El mòbil vibra dins la petita bossa de pell gastada que du penjada en bandolera sobre el pit. És un so que no reconeix. No li és familiar. El treu i observa la notificació que hi ha a la pantalla. El somriure que aflora de manera inconscient denota il·lusió. És una notificació de Tinder. Si pensava que el dia no podia anar millor, tot apunta que tal vegada estava equivocada. Acaaba de fer match.

Se'l va baixar fa unes setmanes i la veritat és que no li ha fet gaire cas. Tothom sap com de superficials són aquestes aplicacions, i aquest és un dels motius pels quals s'havia resistit tant a crear-hi un perfil. No ho volia passar malament per culpa de nois a qui no coneixia de res i que possiblement es limitarien a jutjar-la pel seu físic. Creu recordar les cares de tots els nois a qui ha posat un m'agrada, i en qüestió de segons fa un repàs mental de totes elles fins que l'aplicació li desvela amb qui ha sigut la coincidència.